

W JOSIMOTO BANANA

Melankólia

novella

Legtöbbször hajnalban szoktam lefeküdni, amikor már világosodik; és persze végigalszom a délelőtöt. Az a bizonyos nap azonban kivétel volt. Arról a napról van szó, amikor először kaptam Rjúicsirótól expresszcsomagot.

Azon a reggelen az öcsém arra a pimaszságra vetemedett, hogy csak úgy, szó nélkül feltépte a szobám ajtaját, aztán meg oltári merészséggel felrázott a legmélyebb álmomból.

— Ébresztő, Szaku-csan, csomagot kaptál!

— Mi van? — kérdeztem kótyagosan.

— Szaku-csan, óriási csomagod van!

Megjátszotta, mint aki nem tudja, hogy alszom, és már fenn is volt az ágyam tetején. Erre mit is tehettem, összeszedtem magam, kinyitottam a szememet, és lemásztam az ágyról. Az öcsém hűségesen caplatt a nyomomban, még az előtérbe is utánam jött.

A konyha ajtaja tárva-nyitva volt, anya az asztalra tett kalácsból eszegetett. Kávé kellemes illata szállt felém.

— Szia, anya! — köszöntem neki.

— Jé, mi történt? Hogyhogy ilyen korán? — kérdezte csodálkozva anyám.

— Csibi baromira pofátlan volt: képzeld, föléresztett. Mi az, hogy ma nem ment oviba? Jaj, ez a kölyök!

— Lázás vagyok egy icurka-picurkát, hát ezért — huppant le öcsém egy székre, és mindjárt nekiállt kalácsot majszolni.

— Szóval ennek örül annyira?

— Te ugyanilyen voltál kiskorodban. Már miért ne örülne? — válaszolta anyám.

— A többiek?

— Még alszanak.

— Aha. Hát persze, még csak fél tíz van — sóhajtottam. Röpke öt órát aludtam az éjjel. Hirtelen ébredtem, ezért még most is forgott velem a világ.

— Kérsz egy kávé, Szaku-csan?

— Ühüm. Kösz.

Leültem egy székre. A szemközti ablakon át beáramlott a tiszta fény, amelyben reggelente igencsak ritkán volt részem. Úgy éreztem, mintha egész testemen keresztülhatolt volna. Anyám ott állt a hátam mögött, alakja a konyhában olyan fiatalosnak, parányinak tűnt; miért, miért nem, bárki azt gondolta volna róla, hogy főiskolás lány, aki menyasszonyt játszik.

Anyám valóban fiatalon szült engem, tizenkilenc évesen. Hát bizony, még kimondani is iszonyatos: már két gyereke volt annyi idős korában, mint amennyi most én vagyok!

— Itt a kávé, nem ennél egy kis kalácsot?

Gyönyörű volt a csészét felém nyújtó keze is. Húszegynéhány év alatt még soha nem jutott eszembe, hogy ez a kéz mennyi házimunkát végzett! Nagyon lehet szeretni egy ilyen anyát! Nem volt az a kimondott szépség, de társaságban mindig ő volt a sztár. Az osztályban őt tartották a legjobb csajnak. Apám már betöltötte a negyvenet, amikor anyám tizenkilenc évesen férjhez ment hozzá. Aztán megszült engem, majd hamarosan a húgomat — s mindezek után agytrombózisban meghalt az apám.

Hat évvel ezelőtt anyám másodszor is férjhez ment. Megszületett az öcsém. Egy éve, hogy ez a második házasság válással végződött. Attól kezdve, hogy a férjből, feleségből álló családmódel szétesett, házunk éjjeli menedékhelyé változott. Most például öten laktunk együtt: anyámon, rajtam és az öcsémen kívül Mikiko, az unokatestvérem, és Dzsunko néni, anyám gyermekkori barátnője.

Ez a kényes egyensúlyban tartott női szakasz tők jó dolog volt. Gőzöm sincs, miért, de szerettem ezt a jópofa felállást. Csibi, az öcsém, ez a kis törp, mint egy gömbölyű állatka, mindenkinek meglágyította a szívét.

Mostanában anyám egy nálánál jóval fiatalabb hapsival élt együtt, Csibi pedig még olyan kicsi volt, hogy anyám legalább egy darabig nem akart kudarcot vallani egy újabb házassággal. A barátja sűrűn járt fel hozzánk, sokat volt együtt az öcsémmel. Így aztán arra is számítani lehetett, hogy hamarosan ő is ebben a házban fog lakni. Hát ilyen faramuci szereposztás szerint éltünk. Nem a vér szerinti kapcsolatok fűztek minket össze. Már akkor is ez járt a fejemben, amikor a kettes számú apukánkkal éltünk. Ez a kettes számú apuka szégyenlős, kedves ember volt, teljesen magányos. Amikor megtudtuk, hogy elment a házból, nem tudtunk szabadulni a szokatlan melankóliától, az ünnepélyes hangulattól.

Azóta a házban bizonyos emberek csak ott lézengtek, anyám azonban megőrizte családfői szerepét, egyedül ő akart a középpontban maradni. Mégis felmerült a kérdés, lesz-e valaha is család belőlünk, ha már így együtt lakunk. Érdekes, ha az emberek nem élnek hosszú ideig egy fedél alatt, messzire eltávolodnak egymástól még akkor is, ha vér szerinti kapcsolat fűzi össze őket. Ez Történt Mariko, a húgom, és köztem.

Nem hagyott nyugodni a gondolat, miközben iszogattam a kávémat, és hozzá száraz mogyorós kalácsot rágszáltam. Talán a reggeli fénysugár miatt?

— Nicsak, Mikiko még alszik? Te aztán alaposan megfáztál! — kísért fel anyám Csibit a szobájába.

— Tényleg kaptam egy expresszcsomagot? — kérdeztem.

— Igen, ott van az előtérben — fordult vissza anyám, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Felálltam, és kicsoszogtam az előtérbe. Mint egy fehér faragott szobor, ott meredezett előttem egy hatalmas doboz. Először azt hittem, hogy valami virág. Amikor azonban felemeltem, bizony meglepődtem, mert kegyetlen nehéz volt. A feladó helyén ez állt: Jamazaki Rjúicsiró, Csiba és egy szálloda neve. Nahát, egy utazásáról küldte! Mi a csuda lehet, gondoltam izgatottan, és belenéztem a nyitott dobozba. Levelet nem tettek a csomagba. A meglepetéstől elállt a lélegzetem: egy gondosan becsomagolt kutyus volt benne! Már a műanyag csomagolás is megdobogtatta a szívemet: könnyedén eltávolítottam, s erre úgy jelent meg előttem, mintha a tenger mélyéből bukkant volna elő hirtelen. Sima sárgaszőrű kutya volt, feje hátrafordítva, mintha kifiamodott volna.

— De aranyos! — kiáltottam fel, és szinte sóbálványá dermedve bámultam a darabokra szaggatott műanyagkupac közepén a kutyust, akit később Viktornak nevezünk el. Úgy ült ott a reggeli fényben és porfelhőben, mint egy behavazott tájon. Tiszta volt. Fel nem tudtam fogni, miért küldött kutyát. Talán valami jelképes üzenet volt ez? Nagyon szerettem volna hallani ezt a üzenetet! Abban a reményben, hogy meghallhatom, fülelni kezdtem, s körbe-körbenéztem, de egy árva szót sem értettem.

Rjúicsiró volt Marikónak, a húgomnak a kedvese. Mariko már nem él. Fél évvel ezelőtt autójával belezaladt egy villanyoszlopba, és meghalt. Részegen vezetett, ráadásul egy nagy adag nyugtató is volt benne.

Mariko egyikünkre sem hasonlított: se anyámra, se apámra, se rám. Mi hárman nem voltunk különösen széparcúak, viselkedésünk pedig inkább tartózkodó, pontosabban gonoszokodóan csipkelődő volt, amit Marikóról igazán nem lehetett elmondani. Már kiskorában olyan gyönyörű volt, mint egy angyali kisbaba. Ilyen külsővel nem lehetett szabványos életutat bejárni. Még csak csúszott-mászott, de már modellt csináltak belőle. Aztán tévéjátékokban statisztált, s mire felnőtt, filmsztár lett. A színészek világában nőtt fel, korán elhagyta a szülői házat. Annyira elfoglalt volt, hogy alig találkoztunk. Közben idegbeteg lett, s ugyancsak meghökkenem, amikor megtudtam, hogy csak úgy ripsz-ropsz otthagya a színpadot. Ha találkoztunk, mindig egészségesnek látszott, úgy tűnt, mindig igazat mond. Egy fejlődésben levő kislány számára kibírhatatlan a színészvilág hatása, ez tuti. Mielőtt búcsút mondott volna a színpadnak, arcát, külsejét, sminkjét és ruháját gyökeresen megváltoztatta: nő léte megrögzött agglegénynek öltözött. Mennyi volt ebben a játék, és mennyi a komolyság, már sosem tudhatjuk meg. Talán saját maga teremtette meg a színpadon a

gyöngeségét, amely nőttön-nőtt. Neurózisa tulajdonképpen önnön életerejének kiáltása volt. Miután Mariko elhagyta a színpadot, férfikapcsolatai is rendbejöttek. Ekkor kezdett járni Rjúicsiróval. Mariko ebben a kapcsolatban tiszta lappal akart indulni.

Rjúicsiró, mint filmforgatókönyvíró, már régóta ismerte Marikót. Mariko szerette Rjúicsiró forgatókönyveit, a férfi pedig egy filmszerep kapcsán figyelt fel Marikóra.

Miután Mariko otthagya a színészi pályát, beállt dolgozni, miközben továbbra is együtt élt Rjúicsiróval. Hosszú ideje tartott ez a kapcsolat: a családban már mindenki megfeledezett arról, hogy nem is házások. Ahányszor elmentem hozzájuk a lakótelepre, mindig buliztak, még akkor is, ha ők jöttek hozzánk. Mindig olyan jópofák voltak, nem is értem, miért kellett a húgomnak piára költeni azt a sok pénzt.

Mariko nem tudott aludni, ezért az ivásba és a szórakozásba menekült. Egy verőfényes délután sört vett elő a kocsi hűtőjéből, de attól sem lett jobb a kedve. Persze abból, amit elmondott, úgy tűnik, ez volt az életstílusa. Tulajdonképpen elvesztette azt, amit önkontrollnak neveznek. Ha azonban a kis Mariko angyali alvó arca, lehunytt szempillája, védtelen gyenge fehér bőre jut az eszembe, azt hiszem, jóval előbb kezdődött minden. Biztosan azonban senki sem tudja, mikor és hol és hogy juthatott idáig. Mindig tele volt derűvel, de olyan gyorsan égett el, mint ahogy a villám cikázik át az égen.

— Nem tévedésből vette be a gyógyszert? — kérdezte Rjúicsiró a kórház folyosóján, amikor Marikót beszállították. — De akkor már reménytelen volt a helyzet.

— Ilyen fiatalon... — szólaltam meg, még egyikünk se érte fel ésszel a történeteket, se én, se Rjúicsiró, se az anyám, aki a szomszédtól tudta meg a dolgot. Teljesen egyértelmű volt, ami történt, de nem mondtuk ki, hogy hiábavaló örültség volt az egész. Állandóan nyelte a nyugtatókat, még akkor is, amikor vezetett. Olyan fiatal volt, s mégis, élete utolsó szakaszában, amikor már abszolút mélyponton volt, egyik napról a másikra öregedett meg.

„Bárcsak segíthetnék rajta!” — csak ez járt az egész család fejében, mindenki ezt gondolta, aki csak szerette. Folyton ezt ismételtük, miközben el nem mozdultunk volna a hűvös műbőr hverőről. De a kórház hófehér falai nem válaszoltak.

Hosszú időn át anyám minden áldott nap vörösre sírta a szemét, én azonban egy könnyet sem tudtam kipréselni magamból. Csak egyszer sírtam igazán miatta. A kutya megérkezése utáni második vagy harmadik napon történt. Öcsém és unokahúgom,

Mikiko, videózni akartak, mert kaptak kölcsönbe egy jó gyerekfilmet. Bejöttek a szobámba, ahol a videó volt. Egyáltalán nem akartak rosszat: teázáshoz készülődtek, süteményt is hoztak magukkal, és nagy vidáman a képernyő elé telepedtek. Már vagy öt perce ment a film, amikor úgy éreztem, nem bírom tovább. Egy nővérrel és a húgárról szolt, és iszonyú nosztalgiát ébresztett bennem, belehasított a múltamba, amely úgy zúdult felém, mint egy óriási hullám. A filmben szereplő két testvér gyermekkorában csak rövid ideig volt együtt, de ezalatt földöntúli boldogságban éltek.

Kiskorunkban a mi családunk is ilyen boldogságban élt, minden este úgy aludtunk el, hogy a szűnyogháló mögött kellemesen elcsevegtünk, láttam Mariko lány barna haját, éreztem csecsemőillatát..., de ez soha nem jutott eszembe mostanáig. Amikor azonban rám tört ez a nosztalgikus érzés, teljesen a padlón voltam, mintha erős puncsot ittam volna: elsötétült előttem a világ. Persze csak engem kapott el ez a gondolat. Az öcsém, mint álmban, nyitott szájjal meredt a képernyőre, Mikiko fél szemmel nézte a filmet, közben riportert játszott, egyszer-egyszer közbe is kotyogott:

— Nézd csak, Szaku-csan, Itoi Sigeszato apukája! De pocsek dublőr ez a pasas! Phú!

— Micsoda ízlés! — vágta rá az öcsém.

Furcsa érzés volt: együtt néztük a filmet, miközben a gondolataim másutt jártak. Valami depresszióféle tört rám, de arra gondoltam, hogy inkább a filmre figyelek, mivelhogy nem vagyok egyedül. Amikor vége lett, kimentem a szobából a mosdóba. A kezdeti sokk már elmúlt, és az motoszkált a fejemben, milyen jó filmet is láttam. Kinyitottam a vécé ajtaját, és kínzó fájdalomtól összegörnyedve a sarokba meredtem. Abban a pillanatban észrevettem Viktort, a kutyát, mire kitört belőlem a zokogás. Az egész nem tartott tovább öt percnél. Csuklottam a sírástól, kapkodtam a levegő után, úgy zokogtam. De nem azt az agyonsminkelt, csontig soványodott Marikót sirattam, aki folyton részeg volt, aki úgy hajtott a kocsijával, mint egy őrült, aki az egyik pillanatban sírt, a másokban nevetett. Nem, egyáltalán nem ezért sírtam. Sokkal inkább minden nővér és húg eltűnt idejét sirattam el.

Amikor visszamentem, az öcsém tréfásan megjegyezte:

— Szaku-csan, hosszút csináltál!

— Aha. Miért, baj? — mire Mikiko elnevette magát.

Végre kibőgtem magam. De azután többet egy könnyet se.

Rjúicsiróval csak egyszer találkoztam, mielőtt elutazott volna. Tavsszal történt, éppen esteledett. Nem sokkal azután, amikor a hivatalból, ahol a titkárságon dolgoztam, kirúgott a főnököm, és utána

mindössze öt napra egy ócska bárba mentem dolgozni. Különösen hosszú éjszaka volt, erre biztosan emlékszem. Késve mentem a munkába. Eső után a pályaudvar előtt sietve gyalogoltam a vakító fénysugárban, szinte beleszédültem. A parti sétány közepe táján egy ember kiáltott rám:

— Mit gondolsz, mi a boldogság? — kérdése kétségbeesetten hangzott, közben egyre közelebb jött hozzám.

— Nem tudom — feleltem neki. Az ismeretlen úgy tett, mintha nem törődne velem tovább, de azért távolról követett. Nem jött oda többet hozzám. Csak az erős, aranyló fény ragyogása maradt meg bennem. Igen, a remény és a fény nagyon erős tud lenni. Így kerestem én a boldogságot a pályaudvar előtt, de az gyorsan elillant, hiszen ha egy kicsit többet iszik az ember, rögtön közel kerül hozzá, s mindjárt azt hiszi, hogy a markában tartja.

Így kellett történnie? — kérdeztem magamtól. Marikóval szemben szűkmarkú volt a boldogság; természetlenül, zsákutcába jutva kellett távoznia. Egy valami azonban borzalmas volt: nem is tehetségének elvesztése, hanem az, hogy mosolygó arca nincs többé. A kereskedelmi célú mosolygó arcok száz változatát ismerte, mégis az volt az igazi, amikor mindenfajta szándék nélkül ártatlanul felnevetett. Belesajdul az ember szíve, hogy ez a mosolygós arc nincs többé. Ajka szélét felhúzta, ugyanolyan gyorsan legörbült a szemé sarka, s akkor rögtön eltűntek a felhők; ragyogó kék ég és fény áradt szét kedves, mosolygós arcán. Áttetsző, könnyekig megható, életvidám, természetes, mosolygó arca volt.

A mája teljesen kikészült, arcszíne besárgult, rücskös lett a bőre, de az ereje megmaradt. Levitte magával a sír fenekére.

De jó volna beszélni vele! Sokáig szenvedett, míg elérte a halál — gondoltam magamban. A bárhelyiségben akkor egy vendég sem volt. Éppen valami unalmas zenét választott ki a pult mögött a főnök és egy félállásban dolgozó felszolgálólány. A zene úgy áramlott szét a bárban, mintha a tenger mélyéről jött volna.

Egyszer csak felpattant az ajtó.

— Hahó! — robbant be Rjúicsiró. Az alkalmazottak teljesen elképedtek. Végül is én szólaltam meg először:

— De jó, hogy eljöttél!

— A fenébe is, micsoda kocsma az, ahol meglepődnek, ha belép a vendég?! — jegyezte meg Rjúicsiró, és lehuppant a pultnál.

— Ma még egy vendég se jött, azért csodálkozunk.

— Nyugodtan szórakozzanak, amíg nem jön más vendég — szolt hozzánk a főnök.

Kijöttem a pult mögül, levitettem a kötényemet. Nem is jött több vendég. Mi pedig elkezdtünk inni.

Ugyanaz a dzsessz-sztenderd szólt egész éjszaka. Csevegésünk közben hirtelen komolyra fordította a szót:

— Hát akkor... mi van a boldogsággal?

A vidám beszélgetés egy csapásra megszakadt, döbbenet néztem rá:

— Nocsak, ma éjjel itt a pályaudvar előtt kereszt-kérdésekkel akarsz nyaggatni? — kérdeztem.

— Miért? Miért mondd ezt?

— Talán egy átlagos ember állandóan azt a szót használja, hogy boldogság? — kérdeztem.

A pohár alján megmaradt teaszínű, fagyos folyadék lassan olvadozott. Merőn néztem. Úgy éreztem, hogy különös alkalom volt ez az éjszaka. Tudtuk, hogy túl sokat ittunk, de azért mégsem hagytuk abba. A bárban a félhomályban lépések zaja és a távoli zongoraszó hangja vegyült egymásba. Rjúicsiró megszólalt:

— Azt hiszem, hogy te és a húgod a többi emberhez képest gyakrabban használtátok ezt a szót. Amikor eljöttél hozzánk, ti ketten, mint két kismadár, csak a boldogságról csiripeltetek.

— Hát igen, ezt csak egy író tudja így mondani — jegyeztem meg.

— Először is, a mostani családok olyan, mintha egy amerikai filmből léptetek volna elő. Ott van a fiatal anyád, a kiskorú öcséd, az unokahúgod vagy kicsoda? És még ki lakik ott?

— Anyám barátnője.

— Na, látod! A boldogság gondolatára több lehetőség is adódik.

Már két óra is elmúlt, amikor bezártuk az üzletet. Hátralendit csináltam, aztán kimentünk. Az eső elállt, feljöttek a csillagok. A tavasz zsenge illata járta át a levegőt, hideg éjszaka volt. A kabátomon keresztülfújt a gyömbérrillatú éjszakai szél.

— Elfáradtál? — kérdezte Rjúicsiró.

— Taxival mész haza?

— Más lehetőség nem nagyon van.

— Akkor engem is elviszel?

— Jól van. Beugrom hozzátok egy könyvért. Tegnap óta keresem, de nincs meg. Bizonyára Mariko példánya elkeveredett, azt gondoltam, idejövök hozzád, hátha itt megvan. Philip K. Dick könyve, a „Hulló könnyek, mondta a rendőr”.

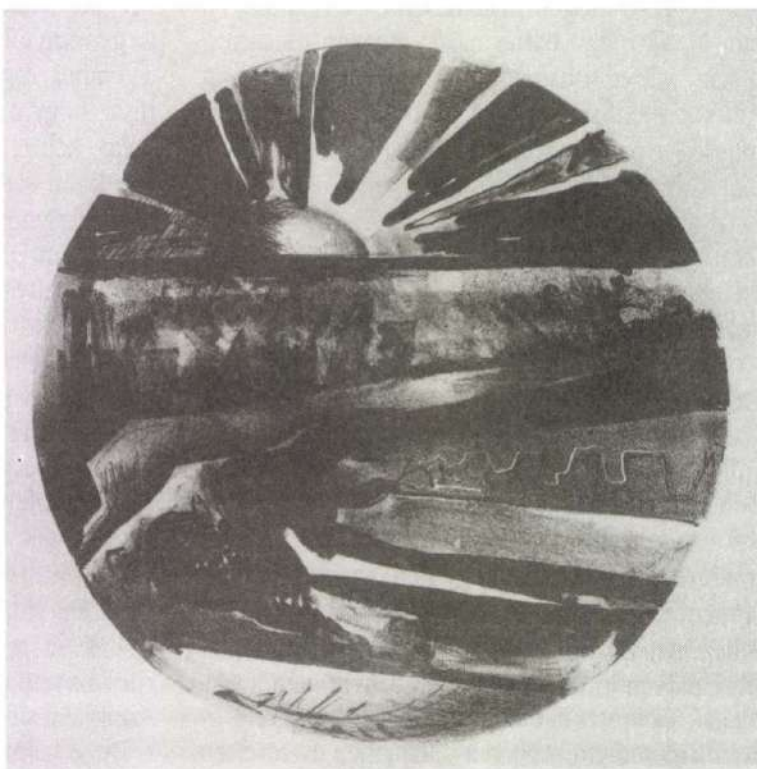
Mivel a házban tök sötét volt, Rjúicsiróval halkán felpakodtunk a lépcsőn, és egyenesen a szobámba mentünk. Abban a pillanatban előkaptam Mariko könyvét.

— Hallgatunk valamilyen zenét?

— Jól van. Ott tartom a CD-ket és a kazettákat. Válassz ki valamit, amit szeretsz!

Rjúicsiró a hátam mögött matatott. Én pedig a könyvet nézegettem. Valamikor olvastam, a tartalmára emlékeztem. Csak egyáltalán nem volt kedvemre való beszélni róla. Egy rendőr gyönyörűséges hűgáról szólt, aki drogmérgezést kap egy egészen különös gyógyszertől, és a gyönyör révületében hal meg. Az eset miatt hatalmas botrány tör ki, erről szól a könyv. A főszereplő teljesen olyan volt, mint Mariko. Hirtelen a hátam mögül a hangfalból sercegés hallatszott. Zenészó, majd ismeretlen emberi hangok, pohárcsengés.

— Hát ez mi? — kérdeztem, anélkül hogy abba-

hagytam volna a könyv lapozását. Rjúicsiró tárgyilagos hangon felolvasta a kazetta dobozára írott szöveget:

— 1988. április, Omnibusz együttes — koncertfelvétel. Én is el akartam menni, mivel szerettem ezt az együttest.

Rjúicsiró folytatta, engem azonban annyira felkavart és felizgatott ez a felvétel, hogy csak a hangot hallottam, de nem voltam képes felfogni a szavak értelmét. A szalag gyorsan forgott, a hangok követték egymást. Egészen különös, Rjúicsiró miért pont ezt a felvételt találta meg? Mintha valami azt súgta volna, hogy meg kell hallgatnia. Rjúicsiró a szíve mélyén titokban örült is ennek, ugyanakkor üvöltöni tudott volna a fájdalomtól, hiszen én is úgy éreztem, mintha villám hasított volna a szívembe. Azután egy darabig zaj hallatszott, majd hirtelen Mariko hangja:

— Nővérkém, megy a felvétel? Jó lesz?

Két évvel ezelőtt készült, amikor Mariko még teljesen egészséges volt. Egy órával az előadás előtt. A függöny még le volt eresztve, de a reflektorok már égtek. A fény elborította a színpadot. A nézőtéren már ültek néhányan, várták, hogy felmenjen a függöny.

— Jó lesz. Már ég a piros lámpa. Minden rendben van! — ez már az én hangom volt.

— Látom, be van kapcsolva. Köszönöm — mondta Mariko. — De nővérkém, tényleg megy a szalag?

— Nincs semmi baj. Már megy, de ne nyúlj hozzá!

— Úgy izgulok! — Mariko figyelte a szalagot, miközben fejét kissé lehajtotta. A koromsötétben teljesen árnyékban volt, de az arca mosolygott, az a csodálatos mosoly, az a feledhetetlen mosoly!

— A lámpalázzat anyától örökölted — mondtam.

Hirtelen erős taps tört ki, örvendező hangok halatszottak:

— Á, mindjárt kezdődik, kezdődik...

Ekkor Mariko, mint egy álomban, felnézett a színpadra. Mariko összes filmjében ott van ez a jellegzetes pillantás. A sötétben megjelenő profilja olyan volt, mint a nap fényében megmártózó hold sápadt csillogása. Szeme, mintha álmat látna, szélesre tárgult, kibontott haja ezüstös fénytől remegett, hegyes kis füle a hangok irányába figyelt, mindent tisztán szeretett volna hallani...

Rjúicsiró szavai térítettek magamhoz:

— Mindent tisztán lehet érteni. — Körülnézett, de nem sírt, csak hunyorgott, és egy keserű mosoly jelent meg az arcán. — Erről a felvételtől nem is tudtam.

Talán, ha egyedül van, elsírja magát ezen az éjszakán.

Még egy darabig teáztunk, aztán lábujjhegyen lementünk a lépcsőn. A konyhaajtó résnyire volt nyitva, anyám és Dzsunko néni az asztalnál a lámpa fényében sörözött. Meglepődtem:

— Mi van? Most keltetek fel?

— Épp most jöttünk le egy kicsit beszélgetni — mondta nevetve Dzsunko néni.

— Hallottuk, amikor hazajöttetek. Láttuk, hogy itt van egy férficipő, de nem tudtuk, kié. Most, hogy lejöttetek, látjuk, hogy nem más, mint Rjúicsiró! — anya persze mindig olyan anyáskodó szavakat mond, miközben mosolyog.

— Ízlik a sör? — kérdeztem. Most már négyen ültük körül az asztalt, és söröztünk. Furcsa érzés volt.

Kisvártatva Rjúicsiró ezt mondta:

— Hamarosan elutazom.

— Elutazol? — anya tudta, hogy még mindig mennyit szenved Mariko elvesztése miatt.

— Hát, igen. Úgy döntöttem, hogy egy rövid időre elutazom — Rjúicsiró szándékosan vidáman mondta ki ezeket a szavakat.

— Egy írónak biztos jót tesz néha elutazni valahová egyedül! Már csak a téma kiválasztása miatt is — lelkesedett Dzsunko néni.

— Most el kell búcsúznom — köszönt el Rjúicsiró.

Hárman kísértük ki.

— Vigyázz magadra!

— Jó utat!

— Viszlát!

Álltunk, és integettünk neki. Rjúicsiró visszaintett, kék kesztyűje a sötétben olyan volt, mint egy felvillanó szentjánosbogár. Talán még tisztán láthatta a házunk kapuja előtt hajladozó három virágszálat.

Három nappal ezelőtt kaptunk egy csomag almát, az expresszküldemények második darabját.

Lementem az előtérbe, hát Csibi éppen almát majszol. Mellette nagy, zöldszínű láda, telis-tele tűzpiros almával. Még egy csomag tea is volt közte. Mindent betöltött az édes és friss almaillat.

— Hát ez meg honnan van? — kérdeztem.

— Északkeletről — válaszolt tudálékosan az öcsém.

A lépcsőn anya és Dzsunko néni lépései kopogtak. Dzsunko néni mosolyogva egy kosarat hozott a karján:

— Arra gondoltam, hogy a szalonba is teszünk belőle, hadd legyen ott is finom illat, hiszen olyan sokat küldött — jegyezte meg anyám. — Rjúicsiró most Aomoriban van.

— Aomoriban?

Vajon honnan küldi majd a következő csomagot, s vele a messzi szél zúgását és a tenger illatát? Különös érzés fogott el: utazásai közben levél helyett, amikor úgy tartja a kedve, csomagot küld. Hogy miért? Hiszen ő író! Gyermekkorom karácsonyai jutnak eszembe: amikor felébredtem, fehérén ragyogott fel a várakozás boldogsága. És a következő pillanatban a párnám mellett szalagokkal díszített ajándécsomagot vettem észre. A szüleimtől kaptam. Meleg szoba, a téli szünet kezdete. Nincs benne semmi romantika. Jókívánóságok, mosoly.

Megpróbáltam minél pontosabban elmondani húgom történetét. Talán sikerült szavakkal kifejeznem a Viktor kutyával és az almás ládával kapcsolatos eseményeket, bár tudom, hogy a meseszöveget sokkal inkább való Rjúicsirónak...

Josimito Banana (1965) író, a legifjabb nemzedék tagja, nemcsak a japán fiatalok körében népszerű, szívesen olvassák írásait az Egyesült Államokban is. Legkedveltebb regénye a *Kicsin* (Konyha) című, mely a mai japán fiatalok problémáit fogalmazza meg. Itt közölt novellája 1994-ben jelent meg.